LA VANGUARDIA (ED. CATALA)
BARCELONA
16/03/12
Prensa: Diaria
Tirada: Sin datos OJD
Difusión: Sin datos OJD
Cód: 55924564
Página: 54
Sección: ECONOMÍA Valor: 5.129,00 € Área (cm2): 204,9 Ocupación: 20,66 % Documento: 1/1 Autor: Guillem López i Casasnovas Núm. Lectores: 0

TRIBUNA

Guillem López i Casasnovas
Universitat Pompeu Fabra

Balança, dèficit, pacte

Són moltes les veus que s'alcen aquests dies sobre el dèficit de la balança fiscal recentment estimada i que generen propostes que van des de l'imperatiu del pacte fiscal fins a la insubmissió fiscal, mentre que per altres van de la negació de la seva validesa a la minimització de la xifra resultant. Sobre això voldria fer algunes precisions des del rigor acadèmic dels que al seu dia impulsarem, a l'Instituto de Estudios Fiscales, la metodologia d'estimació i la seva interpretació.

La balança fiscal basada en el flux monetari es calcula sota el supòsit "com si" les institucions que representen els catalans a Catalunya tinguessin dret a recaptar la totalitat dels tributs. Diguem-ho clar: com si Catalunya fos independent. El càlcul dóna ben comptat un excés de recaptació potencial que pot permetre tant augmentar la despesa pròpia, entorn del 8% del PIB, substituint la que pels diferents conceptes fan les administracions a Catalunya, o bé abaixar la pressió fiscal que pateix la població catalana. Dit això, el supòsit "com si" no és certament a la Constitució, d'on el nacionalisme espanyol interpreta una sobirania tributària exclusiva i excloent que a efectes fiscals afirma que no hi ha "catalans, sinó espanyols que viuen a Catalunya".

Segon. Sobre les interpretacions tipus "espoli fiscal" o "Espanya ens roba", crec que no són qualificacions adients quan els saldos fiscals que recull la balança són resultat de lleis que s'han aprovat al Parlament espanyol (les del finançament autonòmic incloses), sovint amb els vots d'alguns partits que ara utilitzen aquestes ex-

> La simplificació no ens ha de fer perdre el rigor, ni les formes incorrectes la raó que tenim en els continguts

pressions. Potser el que volem dir és que ens hem deixat robar o que, senzillament, no n'hem sabut més. Però fora de la política més de lletra menuda, anem amb cura amb els excessos del llenguatge.

Finalment, sobre la suposada limitació del dèficit fiscal "tolerable" del 4% "d'acord amb la sentència alemanya", jo aquest límit no l'he sabut trobar mai enlloc i així n'he deixat sempre constància als meus escrits. Sí que diu el tribunal alemany que li sembla raonable que s'apliqui un principi d'ordinalitat a la redistribució i que en canvi és poc raonable que l'Estat pugui a gust i gana treure a uns *länder* per donar-ho a d'altres sense límits o regles preestablertes. Reduir diferències no vol dir eliminar-les. Si ho fas, et carregues els incentius a la responsabilitat fiscal. Són molts els arguments per justificar que Catalunya (i les comunitats de l'arc mediterrani) han rebut un finançament injust, que Espanya té molt poc d'Estat federal, i que el nacionalisme català és una pedra a la sabata del nacionalisme espanyol. Però que la simplificació dels arguments no ens faci perdre el rigor i es desqualifiqui la raó, que tenim en continguts, per un ús incorrecte de les formes.